

Bogár László: Csomagolástechnika

2012 november 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A megszorítócsomag kifejezést az angol szakirodalomból vette át a magyar köznyelv, most már több évtizede használja – de mit is? Itt zavarba jön az ember, mert nem is olyan könny? nevükön nevezni a dolgokat.

Márpedig erre szükség volna, mert bármilyen bizakodón is próbáljuk megítélni a globális, az európai és a „lokális”

teret, illetve az azokban zajló folyamatokat, van éppen elég ok az aggodalomra. Gyakran felidézi az ember a pesszimizmus–optimizmus sajátos dialektikájáról szóló viccet, amely szerint „szörny?, ennél rosszabb már nem lehet, mondja a pesszimista. Dehogynem, mondja az optimista”.

Orbán Viktor az egyik európai parlamenti „csatája” során azt találta mondani: „Velünk nem fogják feltörölni a padlót, mint szerencsétlen el?deinkkel tették.” Most pedig úgy nyilatkozott, hogy csak mondja meg végre Brüsszel, hogy mekkora költségvetési egyenlegjavítást akar, és mi teljesítjük. Csak, hogy ezzel is világossá tegyük, nem kérünk könyöradományt, saját er?nkb?l akarunk boldogulni. Az október 23. alkalmából mondott ünnepi beszédében viszont azt mondta, hogy nem fogadjuk el az idegen kormányzást. Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter kijelentette, hogy a kormány mindenáron kitart helyes stratégiája mellett. A békemenet f? szlogenje azonban október 23-át „aktualizálva” tette világossá, hogy a helyzet az elmúlt 56 év során mit sem változott, akkor tankokkal jöttek Keletr?l, most bankokkal jönnek Nyugatról.

Talán annyit tehetnénk hozzá, hogy a bankok pénzfegyvere sokkal pusztítóbb, mert az elmúlt 23 évben a globális pénzhatalom több mint kétszer annyi anyagi er?forrást szívott ki az országból, mint amennyit a szovjet megszállás 45 év alatt, pedig ez utóbbi sem volt éppen elhanyagolható. Arról már nem is beszélve, hogy az 1916 és 1956 közötti negyven évben a két világháború, Trianon és a „malenkij robot”, Hortobágy és Recsk ellenére kétmillió f?vel n?tt az ország népessége. Vagyis a pusztítással, a véres fegyverekkel szemben derekasan helytálltunk. A béke, a demokrácia, az európai uniós tagság „fegyvereivel” szemben azonban a jelek szerint tehetetlenek vagyunk, hiszen 1980 és 2030 között viszont kétmillióval csökken a népességünk.

A csomagolástechnikára visszatérve, jó lenne végre, ha a kormány valóban a nemzet elé tárná, vajon mi a valóságos oka annak, hogy 33 éve folyamatosan megszorítócsomagok követik egymást, amelyek nyomán a népesség alsó kétharmadának reálbérei a negyven évvel ezel?tti szintre süllyedtek. És folyamatosan mindig „az van mondva”, hogy „majd jobb lesz”, ám láthatólag nem lesz jobb, és minden bizakodó kijelentés ellenére sem látszik világosan, hogy mit?l lenne jobb. Az dicséretes tény, hogy ez a kormány tett, és tesz most is, el?ször kísérletet arra, hogy a globális pénzszivattyúk által kiszívandó, folyamatosan növekv? er?forrástömeg ellensúlyozása érdekében a globális pénzhatalmi rendszer lokális „helytartóságára”, vagyis a „hazánk területén ideiglenesen állomásozó” bankokra hárítsa vissza az általuk okozott egyre nagyobb pénzügyi deficit finanszírozásának egy részét. Ám egyfel?l teljesen nyilvánvaló, hogy azok ezt minden nehézség nélkül képesek „visszahárítani” a „bennszülöttekre”, másfel?l aligha kerülhet? el ennek nyomán az újabb és újabb

„pénzfegyverekkel” végrehajtott birodalmi megtorlás, mint azt az elmúlt évben láttuk. Akárhogy is kerülgetjük, egyel?re nem látszik semmilyen valóságos kiút ebb?l a csapdából, pedig az id? sürget. Méghozzá azért sürget, mert a magyar társadalomban egyre veszélyesebb szétroncsolódási folyamatok zajlanak. Nem igazán merünk ugyan szembesülni ezzel, de a népesség legrosszabb helyzetben lév? 40 százaléka – „négymillió koldus” – nem csak anyagilag került teljesen reménytelen helyzetbe. (Nagyjából ennyi ember él ugyanis a létminimum alatt.) Az anyagi ellehetetlenülésnél sokkal súlyosabb az a folyamat, amelynek során ez a „roncstársadalom” önpusztító módon végleg tönkreteszi saját fizikai testét, és végzetesen felemészti még megmaradt lelki, erkölcsi, szellemi tartalékait. Ráadásul a helyzetet tovább rontja, hogy most kezd csak igazán felgyorsulni a legértékesebb „humánvagyonnal” rendelkez? társadalmi csoportok tömeges kivándorlása. Legyünk ?szinték, ezt el?re látni nem lett volna azért olyan bonyolult feladvány. Ha egyszer az országot irányító uralmi struktúrák kivétel nélkül globális „adó- és bérversenyr?l” beszéltek álságosan, vagyis, hogy nekünk az alacsony bérünk és az alacsony adónk a legf?bb „vonzer?nk”, akkor nem kell nagyon csodálkozni ezen a fejleményen. Mert lehet, hogy a globális t?ke „bejön”, ha látja, hogy itt alacsonyak a költségei, mert alig kell adót és bért fizetnie, de a magyar munkaer? meg „kimegy”, és az ország „külszíni fejtéssel letermelhet? gazdag munkaer?-lel?helyb?l” egyetlen hatalmas lepusztított „szociális medd?hányóvá, rozsdatemet?vé” válik. Ha ehhez azt is hozzátesszük, hogy ráadásul a mai magyar társadalom egymást tökéletesen kizáró, többnyire önmagával és a többi narratívával is ellentmondásban lév? választ ad erre az iszonyú erej? kihívásra, akkor talán átérezhetjük a helyzet drámáját.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc „megünneplése” újra jól jelezte, hogy elemi szint? esély sincs arra, hogy a magyar társadalom egésze, vagy legalábbis dönt? többsége felfogja, hogy milyen súlyos helyzetben is vagyunk. A rövid távú politikai profitok leszívására szakosodott politikai pecsenyesütödék magabiztosan vidám lármája sem feledtetheti velünk, hogy az id? most sem nekünk dolgozik. A csomagolástechnikák helyett végre mindenféle csomagolás nélkül a valóságot kellene szemügyre vennünk. Amíg nem kés?.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló